

УДК 796.011

Почапський М. А.¹, Журавльов Ю.Г.²

¹студ.гр. КНТ-123, Національний університет «Запорізька політехніка», м. Запоріжжя, Україна

²наук. керівник – канд. наук з фізичного виховання і спорту, доцент, доцент каф. ФКОНВС, Національний університет «Запорізька політехніка», м. Запоріжжя, Україна

ПЕРЕТЯГУВАННЯ КАНАТУ

Перетягування канату — вид спорту, в якому дві команди безпосередньо міряються силою.

Вісім учасників кожної з команд, чия загальна вага не повинна перевищувати максимальної для відповідної вагової категорії, розташовуються біля різних кінців канату, діаметр якого від 10 см до 12,5 см, а довжина не менше 33,5 м. Посередині канату робиться «центральна позначка» і на відстані 4 метрів від неї дві бічних позначки. Перед початком змагання команди стають так, щоб центральна позначка була

розташована над проведеною на землі рисою. За сигналом судді кожна команда починає тягнути канат, намагаючись щоб відмітка, найближча до суперників, перетнула межу на землі (тобто намагаючись перетягнути канат на 4 метри), або щоб протилежна команда заробила фол, який зарховується якщо хто-небудь з команди сяде або впаде [2].

Проводяться також змагання за правилами, відмінними від традиційних. Так канат, що використовується на змаганнях, які проходять під час фестивалю в південнокорейській провінції Кьонсан має довжину 251 метр, діаметр близько 1,4 метра і важить 54,5 тонни [3].

Перетягування канату, як командне змагання, входило до програми Олімпійських ігор з 1900 по 1920 рік. Спочатку змагання відбувалося між клубами. Це означало, що одна країна могла здобути декілька олімпійських нагород у цьому виді спорту. Свого часу, як олімпійський вид спорту, перетягування канату вважалося частиною легкої атлетики, хоча тепер ці змагання не об'єднують у єдиний вид спорту.

Змагання з перетягування канату на II літніх Олімпійських іграх в Парижі (Франція) відбулись 16 липня 1900 року й складались з єдиного поєдинку між французькою командою Racing Club de France та змішаною дансько-шведською командою. З рахунком 2:0 перемогла змішана команда.

Змагання з перетягування канату на III літніх Олімпійських іграх в Сент-Луїсі (США) проходили 31 серпня та 1 вересня 1904 року. В них узяли участь 6 клубних команд по 5 спортсменів у кожній із трьох країн. Увесь п'єдестал пошани посіли американські команди, хоча у складі бронзового призера був один німець.

Змагання з перетягування канату на IV літніх Олімпійських іграх в Лондоні (Велика Британія) проходили 17 та 18 серпня 1908 року на стадіоні «White City Stadium». В них узяли участь 5 клубних команд по 8 спортсменів у кожній із трьох країн. Увесь п'єдестал пошани посіли британські команди.

Змагання з перетягування канату на V літніх Олімпійських іграх у Стокгольмі (Швеція) передбачалось провести за круговою системою з 7 по 9 та 11-12 липня 1912 року. Проте з п'яти команд, що подали заявку на участь (Австрія, Люксембург, Чехія, Велика Британія і Швеція), три перші згодом з невідомих причин відмовились від участі. Таким чином єдиний поєдинок між командами Великої Британії та Швеції відбувся 8 липня 1912 року на піщаній доріжці у північній частині Олімпійського стадіону. Шведська команда складалася з шести працівників стокгольмської поліції, одного полісмена з Гетеборга й одного рибалки з Сандхамна. Британська команда складалася з працівників лондонської поліції, серед яких були три

олімпійських чемпіони з перетягування канату 1908 року та три бронзових призери минулої Олімпіади.

Змагання з перетягування канату на VII літніх Олімпійських іграх у Антверпені (Бельгія) проводились востаннє в історії Олімпіад. У них взяли участь 5 команд-учасниць: Бельгія, Велика Британія, Італія, Нідерланди та США. Поєдинки проводились 17-18 серпня 1920 року на полі головної арени змагань — стадіону «Біршот стадіум» (англ. Beerschot Stadium). Британська команда складалась з діючих і колишніх працівників поліції, з яких четверо — переможці і призери попередніх Олімпіад, і, доволі легко вигравши всі поєдинки, стала переможницею [4].

Міжнародна федерація перетягування канату утворена 1960 року; у наш час до неї входить 51 національна федерація; федерація визнана МОК. Перетягування канату входить в програму Всесвітніх ігор. Щорічно проводяться чемпіонати світу серед національних збірних — окремо на відкритому повітрі та в закритих приміщеннях [1].

Проводяться змагання і серед клубів. У багатьох країнах є клуби любителів цього виду спорту, як жіночі, так і чоловічі.

ФНАУПК— Федерація найсильніших атлетів України і перетягування канату, одна з найбільш титулована на сьогодні у світі, офіційно заснована у 2001 році.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Вейдер Д. Система строительства тела. – М.: Физкультура и спорт, 1991. - 112 с.
2. Платонов В. Н. Подготовка квалифицированных спортсменов. - М.: Физкультура и спорт, 1986. - 288 с.
3. Плехов В. Н. Геракл. Масса, форма, рельеф. - К.: Знание, 1992. - 144 с.
4. Schmidtbleicher D. Training for Power Events. - Strength and power in Sport. - Blackwell Scientific Publications, 1991. - P. 381-396.